

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Lenkou Oulíkovou ve věci

žalobkyně:

M. P.

státní příslušnice Ukrajiny

trvale bytem X

zastoupená advokátem JUDr. Petrem Novotným,

sídlem Archangelská 1568/1, 100 00 Praha 10

proti

žalované:

Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie

sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2020, č. j. CPR-46617-3/ČJ-2019-930310-V237

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) doručenou zdejšímu soudu dne 31. 8. 2020 domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

„napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k jejímu odvolání změnil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 11. 2019, č. j. KRPS-234376-28/ČJ-2019-010025-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce 1 roku od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování byla stanovena v délce 10 dnů od právní moci rozhodnutí. Správní orgán I. stupně konstatoval, že neshledal důvody znemožňující vycestování. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že stanovil počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, od okamžiku, kdy uplyne doba k vycestování. Ve zbytku ponechal prvostupňové rozhodnutí beze změny

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně předně namítá, že na území České republiky nevykonávala soustavnou závislou práci a nebyla v žádném pracovněprávním vztahu. Dle žalobkyně šlo pouze o jednorázovou brigádu, a nebyly tedy naplněny všechny znaky výkonu práce dle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce.
3. Žalobkyně též nesouhlasí se závěrem správních orgánů ohledně možnosti vycestovat zpět na Ukrajinu. Poukazuje na probíhající ozbrojený vnitrostátní konflikt, který dle žalobkyně nepolevuje na intenzitě. Byť se incidenty soustředí do Luhanské a Doněcké oblasti, nestabilní prostředí je na celém území Ukrajiny, což dopadá na všechny civilisty.
4. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
5. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby a odkazuje na napadené a prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

6. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dle § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Žaloba je tedy věcně projednatelná
7. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

8. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně byla dne 26. 8. 2019 kontrolována hlídkou Policie České republiky v areálu Z. s. S., a.s., kde vykonávala práci pomocného zemědělského dělníka v živočišné výrobě. Žalobkyně předložila fotokopii cestovního dokladu č. X, jiné doklady nebyla schopna předložit. Dle vyjádření hlavní zootechničky Z. s. S., a.s., J. M. žalobkyně nebyla kmenovým zaměstnancem této společnosti, na místo

výkonu práce ji dodala společnost A. s.r.o. na základě smlouvy o dílo. J. M. uvedla, že žalobkyni zadává na místě práci a kontroluje ji. Žalobkyně zde pracovala od června 2019.

9. S žalobkyní bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byla vyslechnuta za přítomnosti tlumočnice ukrajinského jazyka. Žalobkyně vypověděla, že do České republiky přicestovala dne 9. 6. 2019, neboť zde chtěla pracovat, aby si vydělala peníze na život na Ukrajině. Přijela na základě platného biometrického cestovního dokladu, povolení k pobytu v rámci Evropské unie neměla. Nemá vydané žádné povolení k zaměstnání Úřadem práce ČR ani v jiném státě EU. Cestovní doklad předala panu V., aby za ni na Ukrajině požádal o polské pracovní vízum. V České republice začala pracovat ihned po příjezdu dne 9. 6. 2019 v areálu ve S. jako pomocný zemědělský dělník v živočišné výrobě, ubytována byla v tomto areálu, za ubytování neplatila. Uvedla, že práci ji sehnal V., který jí měl za ni vyplatit peníze, 90 Kč za každou odpracovanou hodinu. Zatím obdržela zálohu 15 000 Kč. Všechny pomůcky byly k dispozici na pracovišti, oblečení měla vlastní. Pracovní dobu domluvil V. s hlavním zootechnikem Z. s. S., a.s., J. M., na osmihodinové a šestnáctihodinové směny. Směny byly od 6:00 do 11:00 a od 18:00 do 21:00 hodin a od 7:30 do 15:00 hodin a od 19:30 do 2:00 hodin. Práci jí zadávala J. M., která ji též kontrolovala. Docházku si psala sama. Žádnou pracovní smlouvu ani dohodu uzavřenou neměla, vše bylo sjednáno ústně s V.. Měla v úmyslu zde pracovat do konce srpna 2019 a poté odjet zpět na Ukrajinu za rodinou, kde chce dále žít. Na Ukrajině bydlí s manželem a dvěma syny v rodinném domě v obci H. v Z, oblasti. V této obci žije celá její rodina. Uvedla, že je zdravá a může kdykoli vycestovat. V návratu na Ukrajinu jí nebrání žádná překážka. Vyloučila, že by jí na Ukrajině hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení či jiné vážné nebezpečí. Sdělila, že ji neohrožuje ani probíhající ozbrojený konflikt. Na vydání rozhodnutí nebude čekat v České republice, až bude mít zpět cestovní doklad, odjede domů na Ukrajinu.
10. Za účelem náležitého zjištění skutkového stavu se správní orgán I. stupně obrátil na Úřad práce ČR s dotazem, zda žalobkyni bylo vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky. Úřad práce sdělil, že žalobkyni bylo na základě žádosti ze dne 28. 6. 2019 vydáno povolením k zaměstnání na dobu od 1. 9. 2019 do 29. 11. 2019 k výkonu práce výroba cukrovinek v P. pro zaměstnavatele T. T. s.r.o.
11. Součástí správního spisu je fotografie žalobkyně na pracovišti pořízená při pobytové kontrole a výpisy z evidence docházky za měsíce červen a červenec 2019, podle nichž žalobkyně vykonávala práci v Z. s. S., a.s., v těchto měsících denně od 9. 6. 2019 v denních směnách v délce 8, 10, 12 nebo 16 hodin, přičemž za červen odpracovala celkem 252 hodin a za červenec celkem 368 hodin, a dále kopie smlouvy o dílo mezi společnostmi A. s.r.o. a Z. s. S., a.s., a kopie cestovního dokladu, který žalobkyně předložila dne 28. 8. 2019.
12. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu 1 roku. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobkyně vykonávala činnost, pro kterou potřebovala povolení k zaměstnání. Konstatoval, že vykonávala práci pomocného dělníka v živočišné výrobě v Z. s. S., a.s., a to pravidelně od 9. 6. 2019 do konce srpna 2019 ve směnném provozu 8 nebo 16 hodin denně, za což měla slíbenou odměnu 90 Kč za hodinu a již dostala zaplacenou 15 000 Kč. Práci nevykonávala svým jménem, ale jménem a na účet jiného subjektu. Práci jí zadávala zaměstnankyně Z. s. S., a.s., vůči které byla ve vztahu podřízenosti. Nářadí pro výkon práce bylo k dispozici na pracovišti. Pracovněprávní vztah vznikl faktickým výkonem

závislé práce pro jiného. Na základě výpovědi žalobkyně dospěl k závěru, že nejsou dány důvody, které by znemožňovaly její vycestování.

13. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého zástupce odvolání, ve kterém argumentovala obdobně jako v žalobě.
14. O odvolání rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. K námitce, že šlo pouze o jednorázovou brigádu, poukázala na to, že z výpovědi žalobkyně a z evidence její docházky vyplývá, že žalobkyně pracovala v České republice od svého příjezdu do data pobytové kontroly, tedy cca 2,5 měsíce, přičemž práci plánovala vykonávat do konce srpna 2019. Šlo o každodenní výkon práce s určenou pracovní dobou ve směnném provozu, kdy žalobkyně za měsíc červen a červenec odpracovala 620 hodin. Práci žalobkyni zadávala a její výkon kontrolovala zaměstnankyně Z. s. S., a.s., vůči níž byla žalobkyně ve vztahu podřízenosti. Za odvedenou práci měla žalobkyně přislíbenou mzdu. Požadavek na soustavnost vykonávané práce a znaky zaměstnání definované zákoníkem práce byly naplněny. K námitce nemožnosti vycestování žalovaná uvedla, že dle § 120a zákona o pobytu cizinců nebyla policie povinna si vyžádat závazné stanovisko odboru azylové a migrační politiky, neboť žalobkyně pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, a současně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena skutečnému nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Poukázala na výpověď žalobkyně, ve které žalobkyně uvedla, že se chce vrátit na Ukrajinu a není jí známo nic, co by jí v návratu bránilo, a současně vyloučila, že by ji válečný konflikt na území Ukrajiny jakkoli ohrožoval. Žalobkyně v odvolání neuvedla nic konkrétního, co by jí přímo zasahovalo. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně je ze Z, oblasti a konfliktní oblasti tedy leží na opačném konci země. Dospěl proto k závěru, že v případě žalobkyně neexistují žádné objektivní důvody, které by jí znemožňovaly vycestování.

Posouzení žalobních bodů

15. Žalobkyně předně namítá, že práce měla povahu pouze jednorázové brigády a nikoli závislé práce v pracovněprávním vztahu.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu nebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
17. Podle § 178b odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu.
18. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání

a zaměstnávání, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.

19. Podle § 2 zákoníku práce je závislou prací taková práce, která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně. Podle odstavce 2 téhož ustanovení musí být závislá práce vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě.
20. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) plyne, že mezi znaky závislé práce patří její soustavnost, osobní výkon práce podle pokynů zaměstnavatele, hospodářská závislost na zaměstnavateli (povinnost jednat jménem zaměstnavatele a na jeho účet) a vztah nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance (viz rozsudek ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, či ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 340/2017-43).
21. Ačkoliv vymezení závislé práce v § 2 zákoníku práce výslovně nezmiňuje soustavnost výkonu jako znak závislé práce, konstantní judikatura NSS potvrzuje, že jde o jeden z definičních znaků (viz např. rozsudky ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-120, či ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, bod 22). To platí i z hlediska kvalifikace činnosti cizince pro účely řízení o správním vyhoštění v režimu zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017-30, či ze dne 5. 6. 2018, č. j. 8 Azs 109/2017-41). Tento znak spočívá v první řadě v odlišení soustavné práce zaměstnance pro zaměstnavatele od jednorázové či příležitostné (úplatné či bezúplatné) pomoci nebo od běžné společenské služby. V takových případech totiž – na rozdíl od práce soustavné – nemůže mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem vzniknout vztah závislosti. Právní předpisy sloužící k postihu nelegální práce nemají za cíl likvidovat existující společenskou realitu, do níž patří sousedská výpomoc podle okolností třeba i za drobnou úplatu (viz body 27 až 29 rozsudku NSS č. j. 6 Ads 46/2013-35). O takový případ však v nyní projednávané věci zjevně nešlo.
22. Soud předně konstatuje, že shodnou námitkou žalobkyně se zabývala již žalovaná v napadeném rozhodnutí. Žalobkyně převzala odvolací námitky, aniž blíže reagovala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud za této situace odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, s jehož závěry se ztotožňuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). Soud odkazuje zejména na stranu 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zohlednil všechny pro věc podstatné okolnosti zjištěné z výpovědi žalobkyně a z evidence docházky, které žalobkyně nikterak nerozporuje. V daném případě žalobkyně sama vypověděla, že vykonávala práci pomocného dělníka v živočišné výrobě v Zemědělské společnosti Sloveč, a.s., podle pokynů zaměstnankyně této společnosti, která jí zadávala práci a její výkon kontrolovala. Žalobkyně zde pracovala ve sjednaných směnách osm až šestnáct hodin denně od 9. 6. 2019 do doby, kdy zde byla dne 26. 8. 2020 kontrolována hlídkou policie, tedy déle než dva a půl měsíce, přičemž v práci minula pokračovat do konce srpna 2019. Za práci jí byla přislíbena odměna ve výši 90 Kč za hodinu. Evidence docházky žalobkyně za měsíce červen a červenec 2019 potvrzuje, že žalobkyně vykonávala práci na pracovišti denně od 9. 6. 2019 v rozsahu 8, 10, 12 nebo 16 hodin za den a jen za tyto dva měsíce odpracovala celkem 620 hodin. Práce v rozsahu 8 až 16 hodin denně po dobu více než dvou a půl měsíců má soustavný charakter a nelze ji považovat jen za nahodilou jednorázovou činnost, u které by nebyl znak soustavnosti jako definiční znak závislé práce naplněn. Soud

připomíná, že soustavná není pouze práce vykonávaná dlouhodobě, ale může jít i o krátkodobější zaměstnání na pravidelném základě (viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 10. 2017, č. j. 6 Azs 261/2017-30). Z výše uvedených okolností jednoznačně plyne, že činnost žalobkyně naplňovala znaky závislé práce ve smyslu § 2 zákoníku práce, neboť žalobkyně vykonávala práci ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti soustavně, osobně, jménem a na účet zaměstnavatele a podle jeho pokynů (práci žalobkyni přidělovala a kontrolovala zaměstnankyně Z. s. S., a.s.), za odměnu, v dohodnuté době na pracovišti zaměstnavatele. Ostatně i z hlediska subjektivního z výpovědi žalobkyně ve správním řízení vyplývá, že ani ona to nevnímala jinak. Sama též vypověděla, že do České republiky přijela právě za účelem práce (výdělků). V daném případě tedy šlo o výkon závislé práce dle § 2 zákoníku práce, a žalobkyně tedy byla zaměstnána ve smyslu § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Pro naplnění podmínek § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců je podstatné, že cizinec vykonává závislou práci. Není rozhodné, zda tak činí na základě uzavřené platné pracovní smlouvy nebo v tzv. faktickém pracovním poměru (viz rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 6 Azs 249/2016-24, bod 17). Na okraj lze poznamenat, že i právní vztah při tzv. faktickém pracovním poměru je vztahem pracovněprávním (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 8. 2017, sp. zn. I. ÚS 615/17, a v něm citovanou judikaturu). Správní orgány si pro svůj závěr opatřily dostatek podkladů (výpověď žalobkyně, evidence docházky, fotografie žalobkyně na pracovišti, sdělení Úřadu práce ČR). Pokud žalobkyně namítá, že správní orgány zjistily skutkový stav nedostatečně, pak není zřejmé, jaké okolnosti měly opomenout zjistit. S ohledem na výše uvedené soud neshledal první žalobní bod důvodným.

23. S ohledem na velmi obecné vymezení žalobních bodů soud připomíná, že míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
24. Dále žalobkyně namítá, že vycestování na Ukrajinu není možné, neboť situace na Ukrajině je v důsledku ozbrojeného konfliktu nestabilní.
25. Podle § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.
26. Jak opakovaně konstatoval NSS, *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako ‚totální konflikt‘, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015-26, dále např. usnesení NSS ze dne 21. 2. 2019, č. j. 4 Azs 411/2018-26, ze dne 26. 5. 2020, č. j. 4 Azs 456/2019-30, či rozsudky ze dne 30. 4. 2020, č. j. 1 Azs 17/2020-24, a ze dne 16. 7. 2020, č. j. 2 Azs 16/2020-24). Žalobkyně bydlí v Z. oblasti, která je od boji zasažených oblastí velmi

vzdálena. Žalobkyně nijak blíže nespecifikovala, proč právě v jejím případě by neměl být návrat do vlasti možný. Žalobkyně ve správním ani v soudním řízení netvrdila a neprokázala, že by například před odjezdem ze země původu utrpěla v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byla takovou újmou ohrožena. Neuvedla žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoli důvod, který by zvyšoval riziko, že se v zemi původu stane terčem svévolného násilí. V odvolání a v žalobě prostřednictvím svého zástupce pouze zcela obecně uvedla, že ozbrojený konflikt na východě země má negativní důsledky na všechny obyvatele Ukrajiny, netvrdila však žádnou konkrétní újmu či nebezpečí vyplývající z aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině, která by měla hrozit právě jí. Ve své výpovědi dne 26. 8. 2019 naopak sama uvedla, že jí není známa žádná překážka, která by bránila jejímu návratu, zcela vyloučila, že by jí na Ukrajině hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení či jiné vážné nebezpečí, sdělila, že ji neohrožuje ani probíhající ozbrojený konflikt. Sama uváděla, že měla v úmyslu se po skončení práce vrátit domů na Ukrajinu, kde žije celá její rodina včetně dětí, a vyjádřila záměr nevyčkávat v České republice výsledku řízení a vrátit se na Ukrajinu. To svědčí o zjevné účelovosti a nedůvodnosti vznesené námitky. Za této situace nelze vytýkat žalované, že s ohledem na bydliště žalobkyně na západě Ukrajiny, kde žije celá její rodina, při absenci tvrzení individualizovaného konkrétního nebezpečí vyplývajícího z aktuální bezpečnostní situace na Ukrajině pro žalobkyni na základě její výpovědi neshledala důvody znemožňující vycestování. Žalobkyně v žalobě nespecifikovala, jaké významné skutečnosti nebyly ve správním řízení zjištěny, ani v jakém směru považuje podklady za nedostatečné. Námitka tedy není důvodná.

27. K námitce, že správní orgány porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu, soud konstatuje, že ji nelze považovat za řádný samostatný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům obecný odkaz na ustanovení správního řádu, který není nad rámec výše uvedených dvou žalobních bodů podepřen konkrétními skutečnostmi či právní argumentací, nedostojí (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Soud se proto těmito námitkami samostatně nezabýval.

Závěr a náklady řízení

28. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 23. října 2020

Mgr. Lenka Oulíková, v. r.
soudkyně